Хто не знає, Данте, твого горювання,
Той і твого пекла страшного не взнає:
З твого серця вийшли ті оповідання.

В праведному серці той огонь палає,
Що палить у пеклі душі беззаконні;
В мученому серці холод побиває

Рожевії квіти, пишні, благовонні,
Що гинуть без сліду, що, мов сон, зникають,
Оставивши в серці болі невимовні.

Нехай усі люде тії болі чують;
Нехай усі землі, всі язики знають,
Як великі душі за весь мир горюють.